

Հովհաննես Թումանյան

Ավերակում

Մոլոր, մենակ ես շրջում եմ
Ավերակում հայրենի,
Աչք եմ ածում ու հիշում եմ
Անցած կյանքը վաղեմի:

Է՛, այստեղ էլ ժամանակով
Շեն ու կենդան է եղել,
Ուրիշ օրով, ուրիշ կյանքով,
Ուրիշ մարդիկ եմ ապրել:

Ահա նրբանց տեղ-տրները

Լուռ-լուռ փոսեր ցիրուցան,
Ահա նրբանց շիրիմները,
Մամռոտ, անշուք, աննըշան
Ահա մեծի ապարանքը
Ու ամբողջ կիսավեր,

Ահա նրբանց խաղաղ վանքը,
Աղոթում է կարծես դեռ...

Մթնշաղը գետինն առել,
Լուռ է աշխարհք-արարած.

Բեկորներին աչքերս հառել

Մըտածում եմ շըվարած:

Հին դարերի մըշուշի մեջ

Նըշմարում եմ ես ահա

Փարթամ քաղաք, տներ անվերջ...

Մեծ պալատներ... ու սըրահ...

Ու սըրահը ճոխ գարդարված

Վառվում է ուշ գիշերով...

Էն սըրահում, լուսավորված

Բյուրեղյա թանկ ջահերով՝

Հայրենիքի ազատանին

Հավաքվել է խընջույքի,

Տոն է տոնում, տո՛ն հաղթության

Իր հավատի ու գենքի...

Ու փափկասուն տիկինները

Հանդիսավոր ընթացքով

Ճեմ են առնում, աչք են ածում,

Մեր են թափում հայացքով:

Պարիկները պար են պարում

Ու դոփում են համարձակ,

Ու թընդում են մեծ սըրահում

Երգ ու նըվագ ներդաշնակ...

«Վո՛ւյ...», «վո՛ւյ...», բուն էր, վայեց ահա...

Մութն է: Ու ես գըլխիկոր

Էն ավերակ քաղքի վըրա

Կանգնած, ինչպես մի բեկոր...

1909